

อยากสนิทกับพี่ยักษ์
เพราะอยากได้ความรู้
มากกว่า
มาขอลอกหุ้

‘You can do it’ จิตติ กิตติพัฒนานนท์

“คนเคยจน” สถานะชีวิตในอดีตของ “ปีง-จิตติ กิตติพัฒนานนท์”
น้องเลิฟנםเบอร์วันของ “เสี่ยยักษ์-วิชัย วชิรพงศ์” เขียนหุ่นขาวอูดยุทธยา
ปัจจุบัน “ชายวัย 43 ปี” ผู้นี้ คือ นักลงทุนมือฉมัง
ในฐานะเจ้าของพอร์ตหุ้น “หลักร้อยล้าน”
หนึ่งในความภาคภูมิใจของ “เขียนหุ่นรุ่นลายคราม”

ต่อหน้า >>

8

'You can do it'

จิตติ กิตติพัฒนานนท์ (1)

▶ ชาลินี กุลทรัพย์

เมื่อพิสูจน์แน่ชัดแล้วว่า ตลาดหุ้น คือ หนทางที่ทำให้ 11 ชีวิต อิ่มท้อง “จิตติ กิตติพัฒนานนท์” น้องรักเบอร์หนึ่ง “เสี่ยยักษ์” ไม่รอช้า ขอส่งต่อวิธี “ตักตวง-คิดเป็น” และ “แรงบันดาลใจ” สู่มือใหม่

“คนเคยจน” สถานะชีวิตในอดีตของ “ปิง-จิตติ กิตติพัฒนานนท์” น้องเลิฟนิ่งเบอร์วันของ “เสี่ยยักษ์-วิชัย วชิรพงศ์” เขียนหุ่นชาวอยุธยา ปัจจุบัน “ชายวัย 43 ปี” คือนักลงทุนมือฉมัง ในฐานะเจ้าของพอร์ตหุ้น “หลักร้อยล้าน” หนึ่งในความภาคภูมิใจของ “เขียนหุ่นรุ่นลายคราม”

สายสัมพันธ์ที่กระหว่าง “เขียนร้อยล้าน” กับ “เขียนพันล้าน” เกิดขึ้นเมื่อ 7 ปีก่อน หลังปิงมีโอกาสไปฟังงานสัมมนาหัวข้อ “7 เขียนหุ่น” คำพูดประโยคหนึ่งของ “เสี่ยยักษ์” ที่โดนใจ “ปิง” จนทำให้อยากออกตามหาคำตอบ คือ “เทคนิคที่ไม่เคยหลอกเรา” แทนที่ที่ “กูรูหุ่น” เดินลงจากเวที เขาไม่รีรอที่จะเดินไปแนะนำตัว พร้อมยื่นขวดน้ำชาเขียวให้ดื่มดับอาการคอแห้ง “ซาใหญ่” ตัดใจซาเขียวของ “ปิง” หรือเปล่า เจ้าตัวก็ไม่แน่ใจ แต่ “เสี่ยยักษ์” ยืนเบอร์โทรศัพท์ส่วนตัวให้คล้ายต่างตอบแทนน้ำใจ พร้อมเอ่ยปากว่า “มีอะไรก็โทรมา หากอยากรวยคงต้องอาศัยลูกหุ้นคนเก่งไปก่อน” ก่อนจะ

ขอตัวขึ้นรถเฟอร์รารี สีแดงสด ราคา 22 ล้านบาทที่จอดโชว์ความสวยอยู่หน้าตึก เขาตอบไพล่ปิงเบาๆ และพูดว่า “สักวันหนึ่งคุณก็จะมีเหมือนผม”

แม้จะขึ้นแท่นน้องรัก “เขียนพันล้าน” ในเวลาไม่นานนัก แต่ตลอดเวลา “ปิง” แทบไม่เคย

คิดตาม “เสือหุ้น” สักคำว่า เวลานั้นควรซื้อหุ้นตัวไหนและไม่เคยล่อการบ้าน แม้บางครั้งจะเห็นเต็มสองตาว่า เสี่ยงภัย กำลังจะล้งซื้อหุ้นตัวไหน นั่นอาจเป็นเพราะเขามีเจตนาหมั่นแน่ว
แน่ว “อยากรู้จักเพราะต้องการขอความรู้จากคนเก่ง มากกว่า
มาล่อการบ้าน”

ก่อนจะก้าวเข้าสู่สังเวียนหุ้นในปี 2537 ช่วงชีวิตในวัยเด็กของ “ลูที” เข้าข่ายปากกัดตีนถีบ ครอบครัวกิตติพัฒนานนท์ประกอบด้วยพ่อแม่และน้องอีก 6 คน (น้องคนสุดท้อง

อายุห่างกับปีง 19 ปี) อาศัยอยู่แถวสามย่าน มารดาผู้เป็นกำลังหลักยึดอาชีพแม่ค้าหาเงินเลี้ยงลูกๆ ส่วนพ่อผู้เป็นกำลังเสริมเลือกขายหนังสือพิมพ์ แต่ด้วยความที่พ่อติดการพนันและห่วย ทำให้เงินที่พ่อหามาได้ต้องหมดไปกับเรื่องเหล่านี้

แม้ในอดีตเด็กชายปีงจะเกร และติดการพนันแต่ในฐานะที่เป็นพี่ชายคนโต ในช่วงเสาร์อาทิตย์เขาจึงเลือกที่จะใช้เวลาว่างไม่ก็ชั่วโมงไปช่วยแม่ขายของในตลาด ด้วยความที่แม่อยากให้ลูกทุกคนได้เรียนหนังสือจนจบปริญญาตรี ทำให้ต้องทำงานอย่างหนัก เข้าขายกาแฟซองตกป้ายไปปรับผลไม้ที่ปากคลองตลาดมาขายในตลาดพระราม 4 ช่วงเวลาหนึ่งกาแฟซองเริ่มขายไม่ดี แม่ก็เปลี่ยนไปซื้อเนื้อหมูที่เยาวราชตอนตี 3 เพื่อนำมาขายในตลาด

ครั้งหนึ่งปีงเคยถูกอาจารย์ที่โรงเรียนเรียกไปทางถามค่าเทอม ด้วยความที่ครอบครัวไม่มีเงินเก็บทำให้แม่ต้องหาเงินด้วยวิธีอื่น ไม่ว่าจะ เป็นเล่นแชร์ และกู้เงินนอกระบบ เพื่อนำเงินมาจ่ายค่าเทอมให้ลูกๆ แม้ผู้เป็นแม่จะรู้อยู่เต็มอกว่า ลงทุนกับลูกไม่มีทางได้กลับคืน แต่ผู้ให้กำเนิดก็ยังอดทนทำงานต่อไป เพื่อให้ลูกมีชีวิตที่ดีขึ้น ปัจจุบันปีงรับหน้าที่ดูแลค่าใช้จ่ายของคนในบ้านทั้งหมด เขาเป็นคนส่งน้อง 2 คนสุดท้ายเรียนจนจบปริญญาตรี ด้วยเงินจากการลงทุนในตลาดหุ้น..

“ชายเชื้อสายจีนวัย 43 ปี” เดินทางมาจากจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ซึ่งเป็นที่ตั้งโรงงานเส้นก๋วยเตี๋ยว และฟาร์มเลี้ยงหมูของภรรยา เพื่อมาบอกเล่าเรื่องการลงทุนให้ “กรุงเทพธุรกิจ Biz Week” ฟัง โครงการแอมพาร์ค สามย่าน Community Mall แถวมหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์ คือ สถานที่นัดหมายในครั้งนี้

6 อย่างสนึกกับ พี่ยักษ์ เพราะ อยากได้ความรู้ มากกว่า มาขอลอกหุ้น

หลังจบปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ก็เลือกที่จะรับเงินเดือน 9,600 บาท ในตำแหน่งเจ้าหน้าที่ตรวจสอบระบบงานคอมพิวเตอร์ ธนาคารกสิกรไทย วันแรกของการทำงานมีรุ่นพี่คนหนึ่งเดินมาชวนไปกินข้าวเที่ยงแต่มีข้อแม้ว่า ต้องแวะไปดูหุ้นในห้องค้าก่อนครึ่งชั่วโมง ครั้งแรกของการได้สัมผัสห้องค้าจริงๆ รู้สึกตื่นตาตื่นใจมาก ก่อนตลาดหุ้นจะปิดภายในอีกครั้ง ชั่วโมงของภาคเช้าและเย็น รุ่นพี่จะต้องชวนไปห้องค้าทุกวัน เมื่อทำเช่นนั้นจนเป็นกิจวัตรประจำวัน จากเดิมที่ตั้งใจจะแค่แวะเข้าไปเพียงเพื่อนั่งกินขนมและกาแฟฟรี (หัวเราะ) เพราะตอนนั้น

ยังไม่มีเงินเก็บและไม่มีพอร์ตเป็นของตัวเอง ทำให้เปลี่ยนใจหันมาเล่นหุ้นครั้งแรกในชีวิตในปี 2537 ด้วยการควักเงินประมาณ 7,500 บาทเพื่อร่วมลงขันซื้อหุ้นหนึ่งตัวกับแก๊งรุ่นพี่ที่มีกันอยู่ประมาณ 5 คน ผลของการเล่นหุ้นในคราวนั้นได้กำไรหรือขาดทุนจำไม่ได้จริงๆ

ระลึกได้เพียงว่า ในช่วงปี 2538 รุ่นพี่คนหนึ่งมาชวนซื้อหุ้น IPO ราคา 22 บาท ของ บมจ.ผลิตไฟฟ้า หรือ EGO ด้วยความที่ไม่มีเงินเก็บเลยไปชวนน้องของแม่มาลงทุนแทน แม่ญาติคนนี้จะไม่มีความรู้เรื่องหุ้น แต่เขาก็เชื่อข้อมูลที่ได้รับฟังจากปากของผม พร้อมยื่นเงิน 1.32 ล้านบาท ให้ไปซื้อหุ้น IPO จำนวน 60,000 หุ้น ตอนนั้นไม่มีเวลาไปต่อคิวจองหุ้นเลยวนห้องไปทำธุระแทน

การลงทุนในครั้งนั้นมีเงื่อนไขว่า หากญาติได้กำไรจากหุ้น IPO ต้องนำกำไรมาแบ่งเราด้วย เมื่อน้องแม่ตกลงตามรูปแบบนี้ เมื่อได้ใบจองมาครอบครอง เราจึงตัดสินใจขายใบจองหุ้น EGO จำนวน 9 ใบจอง จาก 10 ใบนอกตลาดให้กับเหล่าโบรกเกอร์ ในราคาเฉลี่ย 32-40 บาทต่อหุ้น ส่วนใบจองใบสุดท้ายที่เหลือประมาณ 6,000 หุ้นตัดสินใจขายในวันแรกของการซื้อขาย

ในราคา 50 บาท จากการลงทุนในคราวนั้นทำให้ได้กำไรประมาณ 300,000 บาท

เมื่อมีเงินทุนก้อนใหญ่เป็นของตัวเอง จึงเริ่มออกตามล่าหุ้นจอง และหาหุ้นเล่นเอง ซึ่งหุ้นจองยอดฮิตสมัยก่อนก็มี หุ้นไทยยูเนียน โพรเซน โปรดักส์ หรือ TUF, หุ้น แอล.พี.เอ็น. ดีเวลลอปเม้นท์ หรือ LPN และหุ้นอุตสาหกรรมปิโตรเคมีไทย หรือ TPI ปัจจุบันเปลี่ยนชื่อเป็นหุ้น ไออาร์พีซี หรือ IRPC ผลการเล่นหุ้น IPO ไม่ค่อยได้กำไรเท่าไร (หัวเราะ)

ในช่วงที่ไม่มีหุ้น IPO ให้ลงทุน เราก็ก็นำไปลงทุนพวกตระกูลใบสำคัญแสดงสิทธิ (Warrants) หลังเห็นว่า ราคาขึ้นแรง แถมมีราคาถูกกว่าหุ้นแม่ สมัยนั้นทางการยังปล่อยให้ นักลงทุนเล่นมาร์จินใน Warrants ได้ สมมติมีเงิน 40 เปอร์เซ็นต์ คุณก็สามารถเล่นมาร์จินได้มากถึง 60 เปอร์เซ็นต์ ทำให้ช่วงนั้นอัดหุ้นเต็มพอร์ตตลอด ผลการลงทุนในปี 2539 ทำให้มีเงินในมือเพิ่มขึ้นเป็น 700,000 บาท ซึ่งเงินก้อนนี้ไม่ได้มาจากการเล่นหุ้นอย่างเดียว แต่มีทั้งเงินเดือนโบนัส และกำไรจากหุ้น ผสมรวมกันอยู่

“เป้าหมาย 1 ล้านบาท คือ ผันแรก หลังมีเงินในมือ 700,000 บาท” แต่สุดท้าย “ผันสลาย” หลังเมืองไทยเจอวิกฤตต้มยำกุ้งในปี 2540 ซึ่งการลงทุนเริ่มไม่ค่อยปกติในช่วงปี 2542 หลังดัชนีลงมาซื้อขายแถวๆ 200 จุด ช่วงนั้นพอร์ตเริ่มขาดทุนแล้ว เพราะเล่นแก๊งกำไรใบสำคัญแสดงสิทธิ และหุ้นบุริมสิทธิ (preferred stock) แบบวันต่อวัน ตอนนั้นลาออกจากธนาคารกสิกรไทยไปทำงานเป็นโปรแกรมเมอร์ในบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์กรุงเทพธนพาณิชย์

แต่มา “ขาดทุนหมดตัว” จริงๆ ในปี 2544 ช่วงเกิดเหตุการณ์ก่อการร้ายเครื่องบินชนตึกเวิลด์เทรดเซ็นเตอร์ หรือ 911 หลังเกิดเหตุไม่คาดฝันราคาตระกูล Warrants ที่ถือลงทุนอยู่ปรับตัวลดลงอย่างรุนแรง ด้วยความที่เล่นหุ้นแบบมั่วๆ ส่งผลให้เหลือเงินติดพอร์ตแค่ “หลักหมื่นบาท” ชีวิตการลงทุนเดินทางมาถึง “จุดเกือบต่ำสุด” ปีง บอกอย่างนั้น

ด้วยความที่มีเงินสินสอดฝากแบงก์ไว้ประมาณ 500,000 บาท จึงตัดสินใจเดินไปขอเงินก้อนนี้กับภรรยา “อยากเอาเงินมาสู้ต่อ ถ้าเงินก้อนนี้หมดคงตัดมือทิ้งเลิกเล่นตลอดชีวิต” ผมบอกประโยคนี้กับคู่ชีวิต ซึ่งเขาก็ไม่ได้ว่าอะไร และยินยอมให้ถอนเงินฝากประจำมาลงทุนในตลาดหุ้นอีกครั้ง

ตัดสินใจนำเงินไปซื้อหุ้น IPO บมจ.ปตท. หรือ PTT จำนวน 20,000 หุ้น ราคา 35 บาท ตอนนั้นหุ้น PTT “ฮอตมาก” ใครๆ ก็อยากได้ด้วยความที่ครอบครัวฝ่ายภรรยาสนิทกับพนักงานแบงก์แห่งหนึ่งเพราะปล่อยวงเงินสินเชื่อ

เบิกเกินบัญชี (OD) ให้ธุรกิจของภรรยา จึงขอให้เขาช่วยซื้อข้อมูลซื้อหุ้น IPO รอไว้ เมื่อตลาดหุ้นเปิดให้กดคลิกทันที ถ้าไม่ทำแบบนี้คงไม่มีทางได้

หุ้น PTT เปิดวันแรก 39 บาท ก่อนจะลงมาต่ำสุดที่ 28 บาท แต่ดันไปขายขาดทุนที่ 32 บาท ตอนนั้นงงๆ ทำไม่หุ้นไม่ขึ้น ช่วงนั้นยังไม่มีความรู้ และไม่ได้ศึกษาข้อมูลอะไรเลย คิดเพียงว่า “อย่ากรวย” ตอนนั้นเจ็บตัวพอสมควร หลังจากนั้นถึงลงทุนหุ้นตัวโน้นตัวนี้ไปเรื่อยๆ ด้วยกลยุทธ์แบบเดิมๆ

ผ่านมาถึงปี 2546 เกิดวิกฤติชีวิตอีกครั้ง หลังคุณพ่อวัย 62 ปี ในขณะนั้น ป่วยหนัก ต้องนอนห้องไอซียูนานถึง 14 วัน ค่าใช้จ่ายห้องไอซียูตกวันละ 7,000 บาท ด้วยความที่ต้องใช้เงินจำนวนมากในการรักษาคุณพ่อ จึงตัดสินใจตัดขายขาดหุ้นหุ้นบางตัว เช่น หุ้น IPO บมจ.อาร์เอส หรือ RS ที่ซื้อมาแถว ยอดดอย 26 บาท เป็นต้น ส่งผลให้เงินในมือลดลงเหลือเพียง 250,000 บาท แต่โชคดีที่เคยทำประกันให้พ่อ แคมเปญดี และพ่อตาแม่ยายยังช่วยออกค่ารักษาพยาบาล ทำให้วิกฤติคราวนั้นผ่านไปด้วยดี ปัจจุบันคุณพ่ออายุ 73 ปี ท่านยังอยู่ดีมีสุข

“คุณพ่อลูกสอง” เล่าต่อว่า หยุดเล่นหุ้นไปเกือบเดือนเพื่อใช้เวลาลดแลกก่อนจะกลับเข้ามาลงทุนอีกครั้ง คราวนี้ตัดสินใจนำรถยนต์ส่วนตัวไปรีไฟแนนซ์ได้เงินมา 200,000 บาท หวังนำมาสมทบรวมกับเงินที่มีอยู่ 250,000 บาท เพื่อนำมาเล่นหุ้นใหม่ กลยุทธ์ลงทุนช่วงนั้นคือ “เล่นหุ้นด้วยเงินสด และอดมั่งจิ้น”

“จุดเปลี่ยนชีวิตการลงทุนเกิดขึ้นตอนนี้”

บังเอิญน้องชายแหม่คนหนึ่ง ขายสุก้อยู่ในซอยตลาดทรัพย์ วันหนึ่งน้องบ่นว่า ราคาเนื้อสันในไก่ปรับตัวเพิ่มขึ้นจาก 35 บาท เป็น 50 บาทต่อกิโลกรัม หลังประเทศญี่ปุ่นเปิดให้เนื้อไก่ของเมืองไทยสามารถนำเข้าได้ เมื่อวิเคราะห์เรื่องนี้แล้วพบว่า อุตสาหกรรมนี้ น่าจะเติบโตดี ประกอบกับอยากเล่นหุ้นแบบเซฟๆ จึงตัดสินใจซื้อ “หุ้น จีเอฟพีที” หรือ GFPT จำต้นทุนไม่ได้ แต่ได้กำไรกลับมาประมาณ 200,000-300,000 บาท หลังถือลงทุนนาน 1 เดือน

จากนั้นนำกำไรไปลงทุนต่อในหุ้น บริษัทหลักทรัพย์ ซีมิโก้ หรือ ZMICO “ความมหัศจรรย์” ของการลงทุนเกิดขึ้นจากหุ้นตัวนี้ คุณลองฟังดู หลังเล่นหุ้น ZMICO ประมาณ 12 รอบ ภายใน 7 เดือน ต้นทุนแรก คือ 27 บาท ก่อนจะขายที่ 29 บาท และไปซื้ออีกครั้งที่ราคา 31 บาท ขาย 34 บาท และซื้อ 40 บาท ขาย 42 บาท ราคานี้ย้ายอยู่หลายรอบ ก่อนจะ

มาซื้ออีกครั้งในราคา 45 บาท ขาย 48 บาท

ราคาหุ้น ZMICO ร่วงเพราะในช่วงปลาย 2546 วอลุ่มตลาดตึงขึ้นจาก 30,000-40,000 ล้านบาท เป็น 50,000 ล้านบาท ทำให้หุ้นโบรกเกอร์ได้รับผลดีตามไปด้วย เนื่องจากตอนนั้นนักลงทุนยังต้องจ่ายค่าคอมมิชชั่นเต็มๆ ที่ 0.25 เปอร์เซ็นต์ เมื่อเป็นเช่นนั้นในฐานะที่ ZMICO มีวอลุ่มซื้อขายวันละ 7,000 ล้านบาท ถือเป็นอันดับ 2 รองจากบล.เมย์แบงก์ กิมเอ็ง (ประเทศไทย) ก็น่าจะได้ประโยชน์ตามไปด้วย ตอนนั้นบล.เมย์แบงก์ กิมเอ็ง ยังไม่เข้าตลาดหุ้น และมีหุ้นโบรกเกอร์ให้เล่นไม่กี่ตัว

แต่ช่วงที่ซื้อหุ้น ZMICO ในราคา 70 บาท ราคาหุ้นดันลงมาอยู่ 60 กว่าบาท ตอนนั้นเครียดมาก “มื่อสั้น ใจสั้น” เราลองอธิฐานในใจว่า “พ่อช่วยลูกนะ” จากนั้นอีก 15 นาที คุณเชื่อหรือไม่!! ราคาดีดกลับเท่าๆ แต่ไม่ยอมขาย สุดท้ายไปปล่อยออกตอน 77 บาท ช่วงนี้ถือเป็นเวลาที่ได้ “กำไรมากที่สุด” เพราะใช้เงินสดบวกอัตราร้อยได้มากถึง 4-5 ล้านบาท มากกว่าตอนเล่นช่วง 27-48 บาท ที่ใช้เงินสดบวกมาร์จิ้นแค่ 2 ล้านบาท เมื่อราคาลงมา 72 บาท ก็ซื้อใหม่ ซึ่งรอบสุดท้ายคือราคากว่า 80 บาท แล้วไปขาย 110-130 บาท ตอนนั้นเล่นสตอรี่แตกพาร์จาก 10 บาท เหลือ 1 บาท

“สุดท้ายได้กำไรจากหุ้น ZMICO ประมาณ 10 ล้านบาท”

ตอนนั้นดีใจสุดๆ เดินไปบอกภรรยาว่า “เรามีเงินสิบล้านแล้วนะ” แม้จะได้เงินจากการเล่นหุ้นเยอะ แต่ช่วงนั้นก็ใช้ชีวิตปกติ เพราะเรารู้จักคุณค่าของเงินว่ามันมหาศาลมากแค่ไหน เรารู้ว่ามันไม่มีชีวิตเป็นอย่างไร ฉะนั้นผมจะใช้เงินทุกบาททุกสตางค์อย่างระมัดระวัง และตระหนักถึงคุณค่าให้มากที่สุด ช่วงพอร์ตขึ้นเป็น 30 ล้านบาท ผมยังขับรถยี่ห้อ Ford Escaper เพราะไม่กล้าเปลี่ยน แต่ปัจจุบันใช้รถยนต์อยู่ 2 คัน คือ ยี่ห้อ TOYOTA รุ่น ESTIMA และ TOYOTA รุ่น HARRIER

หลังจากมี “เงินสิบล้านบาทแรกในชีวิต” ช่วงปี 2547 เริ่มเดินสายเรียนรู้เกี่ยวกับเทคนิคการลงทุน ตอนนั้นตัดสินใจจ่ายเงิน 30,000 บาท เทคคอร์สกับ “อาจารย์วันชัย ธีญศิริ” ที่ บล.เมย์แบงก์ กิมเอ็ง (ประเทศไทย) ซึ่งเขียนหุ้นชื่อดังอย่าง “เสียป้อง-วัชรระ แก้วสว่าง” และ “ศรีฟ้า แจ่มวุฒิปรีชา” หรือ มาม่าบลู ก็ลงเรียนคอร์สเหมือนกัน

ยิ่งเรียนยิ่งรู้สึกมั่นใจในเทคนิค ทำให้ตัดสินใจเล่นหุ้นตระกูลขนส่งและโลจิสติกส์ ไม่ว่าจะเป็น หุ้น พร็อพเพอร์ตี้ ชีฟปิ้ง หรือ PSL และ หุ้น โทรคมนาคมไทย เอเยนซีส์ หรือ TTA หลังพบว่า ค่าระวางเรือและสินค้า Community

ปรับตัวขึ้นแรงมาก แต่ด้วยความที่เทคนิคเคล็ดมากเกินไปเลยไม่ยอมขายทิ้งๆ ที่ได้กำไรมาแล้ว 2.5 ล้านบาท สุดท้ายได้กำไรกลับมาแค่ 500,000 บาท เสียหายมาก...

“บิง” เล่าต่อว่ากลับเข้าตลาดหุ้นอีกครั้งในปี 2550 ด้วยเงินเพียง 2 ล้านบาท ช่วงนั้นมีโอกาสไปฟังสัมมนา 7 เวียนหุ้น และนั่นคือจุดเริ่มต้นของการได้เจอไอคอนการลงทุน “เสียยกษ์-วิชัย” ตอนนั้นประทับใจความคิดของ “เสียยกษ์” ที่ว่า “เทคนิคเคล็ดไม่เคยหลอกเรา” ทำให้อยากรู้ว่าเล่นเทคนิคอย่างไรไม่ให้ขาดทุน เพราะตลอดเวลาเล่นแล้วไม่กำไร

ช่วงที่นักลงทุนกำลังรุม “เสียยกษ์” ผมยืนนำเขาเขี้ยวให้แกดื่ม เพราะเห็นพูดมานานก่อนจะแยกย้ายกันกลับ “เสียยกษ์” จดเบอร์โทรศัพท์ให้พร้อมบอกว่า “มื่ออะไรโทรมาอยากประสบความสำเร็จจะต้องลอกหุ้นไปก่อน” ตอนนั้นผมถือโอกาสเดินไปส่งแก่ที่ลานจอดรถ ซึ่งวันนั้นแกขับรถยนต์เฟอร์รารีสีแดง มางานก่อนจะขึ้นรถแกยังทบไหล่แล้วบอกว่า “วันหนึ่งคุณก็จะเหมือนผม” ตอนนั้นแอบคิดในใจ “จะมีปัญญาได้ไง”

หลังได้เบอร์มา ก็โทรไปขอคอมเมนต์เกี่ยวกับมุมมองตลาดหุ้นบ้าง แต่ไม่เคยถามว่าควรซื้อหุ้นอะไรดี หรือพื้ซื้อหุ้นอะไรอยู่บ้างครั้ง แกก็ชวนไปหาที่ห้อง VIP บล.เมย์แบงก์ กิมเอ็ง เวลาไปก็จะเห็นว่า แกสั่งซื้อหุ้นตัวนั้นตัวนี้ ซึ่งเราไม่เคยซื้อตาม ยกเว้นแกจะบอกว่า “หุ้นตัวนี้น่าสนใจนะ” หากเราสนใจก็จะไปทำการบ้านต่อ ถ้าศึกษาแล้วพบว่า ดีจริงก็จะหาโอกาสซื้อลงทุน

หุ้นตัวไหนที่ทำให้เจ้าของสโลแกน “ผมทำได้ คุณก็ได้” เดินทางมาสู่ความสำเร็จจนสามารถสะสมเงินเพื่อปลูกบ้าน ย่านงามวงศ์วาน มูลค่า 30 ล้านบาทได้ ติดตามอ่านต่อในฉบับถัดไป แม้ผู้ขายคนนี้จะไม่มีคำนำหน้าว่า “เสีย” แต่ก็มีผลการลงทุนจัดจ้านจริงๆ ☐